

Κυριακή 14 Ἰουλίου 2019.

Κυριακή Δ΄ Ματθαίου, τῶν ἁγίων καί θεοφόρων πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου
Μτθ. 5, 14 – 19.

«ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καί διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Μτθ. 5, 19).

Όλα τά πιστά παιδιά τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας συγκεντρωθήκαμε σήμερα στούς Ἱερούς Ναούς καί μέσα στή μυσταγωγία τῆς Θείας Εὐχαριστίας ξεκινήσαμε νά τιμᾶμε τούς θεοφόρους καί θεοπνεύστους Πατέρες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Αὐτοί οἱ 630 ἄνθρωποι συγκεντρώθηκαν τό 451μ.Χ. στό προάστιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως πού ὀνομάζεται Χαλκηδόνα, γιά νά ὑπερασπισθοῦν τήν ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια, τόν Ἰησοῦ Χριστό, καί νά διακηρύξουν ὅτι στό δικό Του πρόσωπο ἐνώθηκε ἡ θεϊκή μέ τήν ἀνθρώπινη φύση καί πώς ὁ Κύριος εἶναι Θεάνθρωπος Λυτρωτής, δηλαδή τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος.

Οἱ Πατέρες ὁμως δέν οἰκοδόμησαν τήν Ἐκκλησία μόνο μέ τό λόγο τους. Τούς τιμᾶμε σήμερα, διότι περισσότερο μᾶς οἰκοδομοῦν μέ τή ζωή καί τό παράδειγμά τους. Ὁ Κύριος τόνισε σήμερα ὅτι: «ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καί διδάξῃ». Πρῶτα ὀφείλουμε νά ζήσουμε καί μετά νά διδάξουμε. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες αὐτό ἀκριβῶς ἔκαναν. Πρῶτα βίωσαν καί γεύτηκαν τό Χριστό καί μετά Τόν κήρυξαν στήν Οἰκουμένη.

Ἡ ἀσυνέπεια λόγων καί πράξεων εἶναι μία θλιβερή πραγματικότητα, πού χαρακτηρίζει ὅλες τίς πτυχές καί τά ἐπίπεδα τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου. Αὐτή ἡ ἀσυνέπεια φέρνει χαλάρωση καί ἡ χαλάρωση φέρνει διάλυση τῶν πάντων. Ἡ τραγική κατάσταση στήν ὁποία ἔχει περιέλθει ἡ πατρίδα μας εἶναι τό φυσικό καί δίκαιο ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀσυνέπειας. Ἡ σύγκρουση λόγου καί παραδείγματος ποτέ δέν εἶναι δυνατόν νά φέρει ἀληθινή προκοπή.

Ὁ Κύριος σήμερα ἐπίσης μᾶς εἶπε ὅτι εἴμαστε τά λυχνάρια τοῦ κόσμου. Τό λυχνάρι γιά νά φωτίσει πρέπει νά καεῖ. Δέν ὑπάρχει φλόγα στό λυχνάρι, ἐάν δέν ὑπάρχει καύσιμη ὕλη. Τά ἄδεια λυχνάρια δέν

φωτίζουν. Ξεκουράζονται στά ράφια και βυθίζονται στά σκοτάδια, τά όποια αδυνατοῦν νά διαλύσουν, έπειδή είναι άδεια.

Κάποτε ό Χριστός ειπτε ότι ή γλώσσα όμιλει από τό περίσσευμα τής καρδιάς. Μέ ό,τι γεμίσει ή καρδιά αυτό θά εκφράσει και ή γλώσσα. Έη καρδιά τοῦ πιστοῦ πού ζει, απολαμβάνει και βιώνει τό Θεό, γεμίζει τό στόμα του μέ θεολογία. Αυτό συνέβη μέ τούς Άγίους Πατέρες. Πρώτα βίωσαν τό Θεό, ως πρόσωπο και σχέση, και μετά Τόν κήρυξαν ως πραγματικότητα. Έη έλλειψη τής σωστής έμπειρίας γεννάει τό ψέμα και τήν ύποκρισία. Έη φτωχή καρδιά, πού ντρέπεται για τήν πενία της, κρύβει τήν οϊκτρή κατάστασή της πίσω από τά πολλά λόγια, διότι στοχεύει στόν ψεύτικο έντυπωσιασμό. Έη έμπειρία τοῦ πιστοῦ είναι σαν ένα παραφουσκωμένο ποτάμι, πού ξεχειλίζει από περιεχόμενο και ποτίζει τά πάντα στό πέρασμά του. Ό άληθινός μαθητής τοῦ Χριστοῦ φαίνεται πρώτα στόν τρόπο και μετά στά λόγια. Ό τρόπος είναι πού δίνει στά λόγια βαρύτητα και περιεχόμενο. Τά κούφια λόγια θά τά πάρει ό

άνεμος τῆς λησμοσύνης καί τῆς ἀμφιβολίας καί θά τά σκορπίσει στή χοάνη τῆς ἀδιαφορίας.

Ὁ Κύριος ὅμως, ἐκτός ἀπό τό παράδειγμα, καλεῖ καί στή διδαχή. Θέλει οἱ μαθητές Του πρῶτα νά Τόν ζήσουν καί μετὰ νά Τόν κηρύξουν. Δέν μπορεί ὁ πιστός νά ἔχει τή χαρά τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στή ζωή του κρυμμένη μέσα του καί σκεπασμένη σά μυστικό. Ἐφόσον ἡ καρδιά του πλημμυρίζει ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, θά πλημμυρίσει καί ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ. Ὁ μαθητής τοῦ Κυρίου, πού βλέπει ὅλους τούς ἄλλους σάν ἀδέλφια του, θέλει νά μοιραστεῖ μαζί τους τό φῶς ἀπό τό ὁποῖο φωτίζεται καί ὁ ἴδιος, νά τούς ταῖσει μέ τήν τροφή ἀπό τήν ὁποία χορταίνει καί ὁ ἴδιος. Αὐτή ἡ ἀγνή ἀγάπη γιά τούς ἄλλους εἶναι πού τόν καθιστᾷ μεγάλο μέσα στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι δυνατόν ὁ πιστός νά χαίρεται τήν ἀδελφοσύνη τῆς Ἐκκλησίας, τόν ἀγιασμό τῶν μυστηρίων, τή σοφία τῶν θείων γραφῶν, τίς μυστικές ἐμπειρίες τῆς προσευχῆς, τίς ἐπισκέψεις καί τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὅλ' αὐτά νά τά κρατάει μόνο γιά τόν ἑαυτό του. Δέν γίνεται νά

βλέπει τούς άλλους νά βασανίζονται από τίς ύπαρξιακές τους άγωνίες, νά τραυματίζονται από τίς λανθασμένες έπιλογές τους, νά πελαγοδρομοῦν στίς άτέρμονες αναζητήσεις τους, νά άσθενοῦν και νά φθείρονται από τίς πτώσεις και τά πάθη τους και εκείνος νά έφησυχάζει στήν ύποτιθέμενη μακαριότητά του. Εἶναι ακόμη πιά σκληρό μάλιστα νά τούς κρίνει και νά τούς καταδικάζει για ὅλ' αὐτά τή στιγμή πού θά μπορούσε νά τούς βοηθήσει μέ τά λόγια και τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ πιστός πού διδάσκει ἔμπρακτα και πράσσει διδάσκοντας μεγαλύνεται και δοξάζεται από τόν Κύριο, διότι εἶναι πιστός μιμητής τοῦ θεϊκοῦ παραδείγματος.

Σήμερα, πού ὁ κόσμος ταλαιπωρεῖται ὅσο ποτέ άλλοτε από τό ψέμα και τήν πλάνη, καλούμαστε ἡμεῖς, τά φωτόμορφα παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, οἱ αὐθεντικοί απόγονοι τῶν άγιασμένων Πατέρων, νά διδάξουμε πρώτα μέ τή ζωή μας και ὕστερα μέ τά λόγια μας τήν ὀρθόδοξη πίστη και ἔμπειρία στούς διπλανούς μας. Νά άδειάσουμε για νά πλουτίσουμε, νά δώσουμε τό Θεό για νά λαμβάνουμε Θεό, νά κηρύξουμε τό Εὐαγγέλιο για νά ακούσουμε από τόν

Κύριο τόν ωραῖο χαρακτηρισμό «μέγας», διότι Ἐκεῖνος εἶναι πού μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι: «ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καί διδάξῃ οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Μακάρι μέ τίς πρεσβεῖες τῶν σήμερα τιμωμένων Ἁγίων Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νά τό καταφέρουμε. Ἀμήν.